

התוועדויות
כ"ק אדמו"ר שליט"א

מליובאוויטש

שנת תשנ"ב

חלק ב'

(נר א' דחנוכה — ש"פ ויקהל, מבה"ח אדר-שני)

יא. ובנוגע לפועל:

בעמדנו בשבת מברכים חודש שבט, כולל ובמיוחד העשירי בשבט – צריך כאו"א לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו⁸⁵, ובפרט בהביטול וההתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל"⁸⁶, שבכאו"א – מציאותו וכל עניניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, עי"ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור – משה רבינו שבדור⁸⁷, גואל ראשון הוא גואל אחרון⁸⁸ – שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח"⁸⁹ בפועל ממש.

ולהוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁹⁰) ומביט על כאו"א מהחסידים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו', מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתינו.

וכדאי ונכון לערוך התוועדות

מיוחדות – החל מיום הש"ק מברכים חודש שבט (נוסף על ההתוועדות שבכל שבת ושבת, שנאמר בפרשת שבת ויקהל משה .. להקהיל קהילות⁹¹ בכל שבת להכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ללמוד בהם תורה לרבים⁹²), ובפרט בראש חודש שבט (נוסף על הנהוג לאחרונה בכל ראשי חודשים), "בעשתי עשר חודש באחד לחודש"⁹³ .. הואיל משה באר את התורה⁹⁴, "בשבעים לשון"⁹⁵ (תוכן עבודתו של בעל ההילולא בהפצת המצינות חוצה בשבעים

91 וי"ל שקאי על האנשים והנשים והטף, כמו "ויקהל משה" שנאמר בנוגע לציווי גרכת המשכן שהשתתפו בזה האנשים והנשים (ויקהל לה, כב ואילך). "הכל חייבין לבנות ולטעו בעצמם ובמתנם אנשים ונשים כמקדש המדבר" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ב), וגם הטף, שגם הם השתתפו בגרכת המשכן* (אדר"ג רפי"א).

92 שו"ע אדה"ז או"ח ס"ג (מיל"ש ר"פ ויקהל).

93 להעיר מהשייכות דר"ה שבט (חודש החמישי בחדשי החורף) לר"ח מנחם-אב (חודש החמישי בחדשי הקיץ), יום ההילולא של אהרן הכהן, גמר ושלימות עבודתו של אהרן במשך קכ"ג שנה** באופן ד"א אהב שלום ורודף שלום אהב את הכריות ומקרבן לתורה" (אבות פ"א מ"ב), שבאופן כזה צריכה להיות עבודת כאו"א מישראל, "הוי מתלמידיו של אהרן" (אבות שם), כמודגש במיוחד באופן עבודתו של בעל ההילולא דעשירי בשבט.

94 דברים א, ג"ה.

95 פרש"י שם, ה.

* אף שי"אין חנטלין חינוקות של בית רבן לבנין" (רמב"ם שם).

** להעיר מהשייכות לאמירת הלל בראש חודש – נמצאו עונים בכל החלל החלוצייה מאה ושלוש ועשרים פעמים, סימן להם שנותיו של אהרן" (רמב"ם הל' חנוכה פ"ג ה"ב). וראה לפרוץ חרי"ג וי"ג

85 לשון אדה"ז באגה"ק שם.

86 פרש"י חוקת כא, כא.

87 "אחפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" (תקו"ז

חס"ט), "ואין דור שאין בו כמשה" (ב"ר פנ"ו, ז).

88 ראה שמו"ר פ"ב, ד, זח"א רנ"ג, א. לקו"ש

חיי"א ע"ז 8 ואילך, וש"נ.

89 משנה ספ"ק דברכות, וראה גם קנטרס

משיחות ש"פ חיי שרה, וש"פ שמות שנה זו

(התוועדות השנ"ב ח"א ע"ז 286 ואילך, לעיל ע"ז

95 ואילך).

להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח
 בודאי⁵⁶ — פס"ד "מסיני", שנמשך
 וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך
 שמנהיגי אוה"ע⁵⁷ מחליטים ומכריזים
 מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש
 בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא")
 ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם
 לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של
 החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני"
 מתגלית ביום השבת⁵⁸ [שבו נעשית
 העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם
 המאורע דהכרזת מנהיגי אוה"ע)
 להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת",
 באופן ש"טורף מלפניו")] — שאז
 קורין בתורה פרשת משפטים כולה⁵⁹
 (בציבור, ובכרכה לפני' ולאחריו),
 שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם
 "מסיני", ועד"ז בנדו"ד, שהכרזת
 מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם
 לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים"
 שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא
 כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד
 ביאת משיח צדקנו.

ז. ויש להוסיף בהקשר והשייכות
 דפרשת משפטים לסיום זמן הגלות
 והתחלת הגאולה:

בהמשך הפרשיות — (א) שפרשת

ואעפ"כ, במשך כל הדורות
 התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות
 העולם שגרמו הרס וחורבן בעולם —
 בניגוד להמתחייב כשכל האנושי!

ועכצ"ל, שהסיבה האמיתית לכך
 שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה
 לגמר ולסיום תקופת המלחמות
 בעולם, והתחלת תקופה חדשה של
 קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום
 ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת
 והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה,
 היא (לא רק מצד חיוב השכל⁵⁴
 ("משפטים"), שהרי חיוב השכל הי'
 גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם,
 ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן
 שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני")
 "וכתתו חרבותם לאתים"⁵⁵.

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת
 מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת
 משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו
 חרבותם לאתים", היא, כתוצאה
 מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה
 זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד
 של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו
 שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו
 דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר
 לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד
 של הרבנים ומורי-הוראה בישראל
 שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית
 דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד

(56) רמב"ם ה' מלכים ספ"א.

(57) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזלייהו חזו"
 (מגילה ג, א).

(58) ומרומז גם בקביעותו בימי החודש ביום
 ז"ך, מלשון "שמן זית זך כתיב למאור", הדגשת
 ענין האור והגילוי (וראה לקמן סי"א).

(59) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי —

(54) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא
 כתוצאה מחכמתו של הקב"ה, כג"ל ס"ה.

(55) ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו
 נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי
 דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" — שבוה
 מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא חכלית ומטרת

ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדרראשון, ה'תשנ"ב 279

ושכנתי בתוכם", החל מהמקדש הפרטי שבכא"א מישראל ("בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, כחך כל אחד ואחד"¹¹¹), בלבו פנימה, ובביתו ובחדרו, שנעשה בית תורה תפלה וגמ"ח, כולל ובמיוחד ההשתתפות בבנין והרחבת בתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"ויקחו לי תרומה גוי זהב וכסף ונחושת"¹¹² (כל י"ג ט"ו)¹¹³ דברים המנויים בכתוב, שעי"ז ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף בנין ביהמ"ק השלישי כפשוטו ממש.

יא. ונתנת-כח מיוחדת בכהנ"ל — בימים אלה:

נוסף על המעלה המיוחדת של חודש שבט, חודש האחד עשר¹¹⁴, באים זה-עתה מיום כ"ה בחודש¹¹⁵, שסימנו "כה תברכו את בני ישראל"¹¹⁶ — ברכת כהנים, "לברך" את עמו ישראל באהבה" דוקא¹¹⁷, ועד"ז בנוגע לברכת כהנים שמברך כא"א מישראל ("ואתם תהיו לי ממלכת כהנים"¹¹⁸)

(111) ראה אלשיך עה"פ. שלי"ה סט, א. ועוד.

(112) כה, ב"ג.

(113) ראה לקו"ש חכ"א ע' 153, ובהנסמן שם.

(114) וכן המעלה המיוחדת של כללות השנה — הי' תהא שנת נפלאות בכל, "בכל מכל כל", כמארז"ל נבנא בתרא (טו, סע"ב ואילך) שקאי על האבות ש"הטעימן הקב"ה בעוה"ז מעין העוה"ב.

(115) ולפניו — יום כ"ד (שבהתחלתו היתה הכרות נשיא מדינה זו), שסימנו "ושמתי כדכד" (ראה לעיל ס"ח).

(116) נשא ו, כג.

(117) נוסח הברכה לפני נשיאת כפים (סוטה

לט, א).

(118) ראה שו"ע אורח"י או"ח סקכ"ח ס"יט

לכם הטהור להקין גמ"ח, ועוד והוא העיקר, שההחלטה על זה תביא תיכף את השכר¹⁰⁵, תביא הגאולה, תיכף ומיד ממש, שאז תערך המלוה מלכה, "סעודתא דרוד מלכא משיחא"¹⁰⁶, בהשתתפותו של נשיא דורנו משיח צדקנו בראשנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש השלישי.

ובלשון התחלת מסכת בבא בתרא: "השותפין שרצו" — שהנהגה והיחס שבין אדם לחבירו היא באופן של כ' שותפין שכל אחד רוצה בטובתו של השותף השני (במכ"ש וק"ו מהחלטת והכרות מנהיגי אוה"ע ע"ד האחדות והשותפות ההדדית ביניהם), ועי"ז "בונין את הכותל .. גזית" — דיש לומר, שרומז על בנין ביהמ"ק, כהמשך הסוגיא¹⁰⁷ "גזית אבני דמשפיא, דכתיב¹⁰⁸ כל אלה אבנים יקרות כמדות גזית", ובהמשך לזה מדובר אודות מעלת בית המקדש השני "בבנין .. בשנים", "דכתיב¹⁰⁹ גדול יהי כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון" — שפסוק זה קאי גם (ובעיקר) על ביהמ"ק השלישי, כמכואר בזהר¹¹⁰.

ובהמשך לזה — גם ההוראה מהתחלת פרשת תרומה (שקורין במנחת שבת): "ועשו לי מקדש

(105) ראה תענית ת, ב. שו"ע או"ח סו"ס

הקעא.

(106) סידור הארז"ל במקומו. ועוד.

(107) ג, סע"א.

(108) מ"א ז, ט.

ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדריראשון, ה'תשנ"ב

282

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף
ומיד ממש, עם כל הפירושים
שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות
הדורות משה ישראל (הבעש"ט) זור
(מלכא משיחא)¹⁴⁸], וכל הפירושים
שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש
כפשוטו, ממש ממש ממש.

148) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה –
 שבר"ח ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק
 מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה קונטרס משיחות
 ש"פ וארא שנה זו ס"י (לעיל ע' 120 ואילך)) ועל
 סדר הקירכה אלינו – משיח (תנח"ם שמו), יוסף
 יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדמו"ר).

יג. ויה"ר והוא העיקר –
 שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י
 משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף
 ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד
 חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר
 הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר
 הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא
 בשבת מברכים חודש אדר ראשון,
 בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט,
 ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן
 המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם
 גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.